

Sygn. VUa 59/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Beata Łapińska, SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Anna Fijołek

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji powoda S. T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 czerwca 2012r.

sygn. IV U 98/11

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje wnioskodawcy S. T. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 28 stycznia 2010 roku do dnia 15 lutego 2010 roku oraz od dnia 16 lutego 2010 roku do dnia 14 kwietnia 2010 roku.

Sygn. akt VUa59/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 maja 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w T., w sprawie nr (...), odmówił wnioskodawcy S. T. prawa do otworzenia nowego okresu zasiłkowego.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca wykorzystał w dniu 26 stycznia 2010 roku 182 dniowy okres zasiłkowy, a w dniu 27 stycznia 2010 roku wnioskodawca otrzymał zaświadczenie lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy wnioskodawcy od dnia 28 stycznia 2010 roku. W ocenie ZUS wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy w dniu 27 stycznia 2010 roku.

Pismem z dnia 17 maja 2010 roku, wnioskodawca wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż dniu 26 stycznia 2010 roku odzyskał zdolność do pracy, a w dniu 27 stycznia 2010 roku źle się poczuł w godzinach wieczornych i udał się do lekarza neurologa, który stwierdził niezdolność do pracy.

Pismem z dnia 17 czerwca 2010 roku, organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2010 roku, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Na skutek apelacji S. T., Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 22 lutego 2011 roku, w sprawie V Ua 35/10, uchylił powyższy wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonym wyrokiem dnia 12 czerwca 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. IVU 98/11, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po ponownym rozpoznaniu sprawy, oddalił odwołanie S. T. .

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

wnioskodawca w okresie od dnia 29 lipca 2009 roku do dnia 26 stycznia 2010 roku pozostawał niezdolny do pracy, wykorzystując 182 dniowy okres zasiłkowy. Przed zakończeniem okresu zasiłkowego wnioskodawca udał się do zakładu pracy, gdzie otrzymał skierowanie na badanie kontrolne. W dniach 25 i 26 stycznia 2010 roku wnioskodawca otrzymał zaświadczenie o zdolności do pracy. Wnioskodawca otrzymał także w dniu 18 stycznia 2010 roku zaświadczenie wystawione przez lekarza psychiatrę, że odzyskał zdolność do pracy. Na dzień 27 stycznia 2010 roku wnioskodawca uzyskał urlop wypoczynkowy.

W dniu 27 stycznia 2010 roku wnioskodawca poczuł się źle i podczas wizyty u lekarza neurologa otrzymał zaświadczenie o niezdolności do pracy od dnia 28 stycznia 2010 roku.

Wnioskodawca w dniu 27 stycznia 2011 roku nie odzyskał zdolności do pracy.

Dokonując ustaleń w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy, załączonych aktach organu rentowego oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu neurologii M. K. (1). W przedmiotowej sprawie sporządzone były jeszcze opinie biegłych z zakresu psychiatrii B. J. (1) oraz z zakresu neurologii A. P. (1).

Sąd Rejonowy stwierdził, iż fakt, że niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych ustała przed dniem 26 stycznia 2010 roku jest bezsporny. W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie sporną kwestią jest ocena niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. Sąd Rejonowy wskazał co prawda, że biegła A. P. w swojej opinii wskazała, że w dniu 26 stycznia 2010 roku wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy jednakże jednocześnie przyznał rację zarzutom zawartym w piśmie ZUS, iż stanowisko to oparte jest w istocie na pobieżnej ocenie dokumentacji medycznej, a w szczególności jedynie na porównaniu kodów schorzeń wskazanych w zaświadczeniach lekarskich. Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, iż dogłębna analiza schorzeń wnioskodawcy oraz samych okoliczności wystawienia zaświadczenia o niezdolności do pracy zawarta jest w opinii biegłego M. K. (1) oraz w wydanej przez biegłego opinii uzupełniającej, w której biegły odniósł się do zarzutów wnioskodawcy. Sąd Rejonowy ustalił, że biegły wskazał na charakter schorzenia, będącego podstawą stwierdzenia niezdolności do pracy, które nie miało charakteru reakcji organizmu na uraz, czy przeciążenie w okolicznościach wskazanych przez wnioskodawcę, a na dysfunkcję narządów ruchu wynikającą z istniejącego uprzednio schorzenia. Biegły w swojej opinii odniósł się także do wystawionych zaświadczeń o zdolności do pracy, wskazując na niekonsekwencję lekarzy stwierdzających w istocie brak dostatecznej poprawy stanu zdrowia i jednocześnie zdolność do pracy. Biegły w swojej opinii uzupełniającej w sposób szeroki i szczegółowy odniósł się do zarzutów wnioskodawcy oraz rozszerzył i uszczegółowił argumentację swoich wniosków.

Dlatego, też Sąd Rejonowy uznał przedmiotową opinię za miarodajne źródło ustaleń w niniejszej sprawie.

W oparciu o powyższe, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że odwołanie ubezpieczonego jest nie zasadne.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Rejonowy przypomniał, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego - art. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2005 r., nr 31, poz. 267). Zgodnie z art. 7 pkt 1 ww. ustawy zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Tymczasem, jak wskazał Sąd Rejonowy, w niniejszej sprawie organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na fakt, iż w dniu 27 stycznia 2010 roku wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. A tym samym nie powstał nowy okres zasiłkowy i dalszą niezdolność do pracy należy traktować jako kontynuację dotychczasowego okresu zasiłkowego. Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego Sąd ten wywiódł wniosek, iż stanowisko ZUS było prawidłowe, albowiem zdaniem sądu I instancji, wnioskodawca w istocie nie odzyskał zdolności do pracy w dniu 27 stycznia 2010 roku. Do dnia 26 stycznia trwał dotychczasowy okres niezdolności do pracy i fakt powrotu do pracy miał w istocie na celu utworzenie nowego okresu zasiłkowego. W dniu 27 stycznia 2010 roku powód korzystał z urlopu na żądanie i tego dnia udał się do lekarza, który wydał zaświadczenie o niezdolności do pracy od następnego dnia. Jak wynika z opinii biegłego M. K. niezdolność ta trwała już w dniu 27 stycznia 2010 roku, a więc stan niezdolności do pracy był ciągły, nieprzerwany, a tym samym nie otworzył się nowy okres zasiłkowy.

W ocenie Sądu I instancji wszystkie wskazane okoliczności skutkują uznaniem decyzji ZUS za prawidłową, a tym samym uznanie odwołania wnioskodawcy za niezasadne i podlegające oddaleniu.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją wnioskodawca, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

- 1) brak wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy,
- 2) naruszenie art. 6 w związku z art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ich niewłaściwe zastosowanie powodujące niezasadne uznanie, że wnioskodawca w dniu 27 stycznia 2010 nie odzyskał zdolności do pracy;
- 2) niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczeniu dowodu z opinii innego lek. neurologa
- 3) niezasadne oparcie się tylko i wyłącznie na nielogicznej i wewnętrznie sprzecznej opinii biegłego lek. M. K. i przyjęcie jej wniosków, jako własnych ustaleń, a pominięcie logicznych i zawierających trafne wnioski opinii psychiatry B. J. (2) oraz neurologa A. P. (1). Nadto, zdaniem skarżącego, Sąd I instancji niezasadnie nie wziął pod uwagę, o której godzinie nastąpił uraz wnioskodawcy w dniu 27.01.2010 roku i nie uwzględnił specyfiki pracy prywatnego gabinetu lekarskiego lek. Neurologa, do którego zgłosił się wnioskodawca.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o:

1. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lek. neurologa na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca w dniu 27.01.2010 odzyskał zdolność do pracy, a ponadto wniósł:
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania wnioskodawcy, ew. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,
3. zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów procesu

Sąd Okręgowy poczynił dodatkowo następujące ustalenia faktyczne:

Ubezpieczony S. T. w dniu 27 stycznia 2010 roku odzyskał zdolność do pracy na wcześniej zajmowanym stanowisku samodzielnego technologa w (...) S.A. w P. (dowód: opinia biegłego z zakresu medycyny pracy J. G. k.164-166 oraz k-190-191 akt sprawy; opinia biegłego neurologa A. P. (1) k-69-70, opinia biegłego psychiatry B. J. (2) k-74-75). O powyższej zdolności do pracy w/w orzekł uprawniony lekarz profilaktyk, po przeprowadzeniu badania

kontrolnego i poprzez wydanie stosownego zaświadczenia lekarskiego w dniu 26.01.2010 roku. Poprawność powyższego zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy, została uznana przez pracodawcę ubezpieczonego i dlatego też z dniem 27.01.2010 roku, został udzielony mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni. Zachorowanie wnioskodawcy na schorzenie neurologiczne: mononeuropatię kończyny górnej (G 65 wg. ICD-10) miało miejsce w godzinach popołudniowych pierwszego dnia urlopu. Uwzględniając fakt, że wnioskodawca wykonywał pracę tylko w systemie jednoczłonowym (godz. 07:00-15:00), za powyższy dzień urlopu -27.01.2010 roku - nie wymagał on zwolnienia lekarskiego. Lekarz neurolog, udzielił mu zwolnienia lekarskiego począwszy od dnia następnego, tj. 28.01.2010r., co było równoznaczne z zawieszeniem urlopu wypoczynkowego.

Niezdolność do pracy S. T., orzeczona u niego od dnia 28.01.2010 roku, spowodowana była schorzeniem neurologicznym, które nie pozostawało w jakimkolwiek związku ze schorzeniem psychiatrycznym, z powodu którego był on niezdolny do pracy do dnia 26.01.2010 roku (dowód: opinia biegłego z zakresu medycyny pracy J. G. k.164-166 oraz k-190-191 akt sprawy; opinia biegłego neurologa A. P. (1) k-69-70).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest zasadna i jako taka skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Dokonanie merytorycznej oceny podniesionych przez skarżącego zarzutów wymaga poczynienia kilku uwag dotyczących przesłanek warunkujących przyznanie ubezpieczonemu zasiłku chorobowego, w szczególności rozumienia pojęcia „okresu zasiłkowego”, które ma kluczowe znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zgodnie z art. 9 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. Nr 60, poz. 636) do okresu, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, ***spowodowanej tą samą chorobą***, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jak więc wynika z treści zacytowanego wyżej przepisu do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy bez względu na rodzaj choroby będącej ich podstawą oraz okresy zrównane z okresami niezdolności do pracy, wynikające z art. 6 ust. 2 ŚwiadPUBSpoU. Reguła powyższa ma jednak zastosowanie tylko w przypadkach, gdy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności do pracy nie ma ani jednego dnia przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, gdym wtedy inna choroba powoduje rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku (II UZP 7/09, OSNP 2010, Nr 7-8, poz. 93) ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym. W uzasadnieniu powyższej uchwały SN zwrócił uwagę, że w komentowanym przepisie ustawodawca odróżnia "okres zasiłkowy" i "okres niezdolności do pracy", a zgodnie z obowiązującymi zasadami wykładni w każdym przypadku pierwszeństwo ma wykładnia językowa. Podkreślił, że w razie każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ŚwiadPUBSpoU. Sąd Najwyższy stwierdził, że o tym, czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie tej samej choroby długość przerwy między obiema niezdolnościami. Istotnym przy tym jest, iż pojęcia ***"ta sama choroba"*** użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ŚwiadPUBSpoU nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu (por. wyr. SN z 6.11.2008 r., II UK 86/08, OSNP 2010, Nr 9-10, poz. 124). W uzasadnieniu powyższego wyroku SN słusznie podkreślił, że sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby ma na celu oddzielenie stanów przemijających od ustabilizowanych. Sąd Najwyższy podkreślił, że w przypadkach gdy ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). W związku z powyższym niewłaściwe byłoby w takich sytuacjach rozpoczynanie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa. Takie działanie pozwalałoby bowiem na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty

z tytułu niezdolności do pracy. Przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy dłuższa niż 60 dni bezwzględnie oznacza rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego, a w doktrynie wskazuje się, że niezdolność do pracy w tym przypadku jest z powodu "takiej samej", a nie "tej samej" choroby (por. I. Jędrasik -Jankowska, Pojęcia i konstrukcje prawne, s. 353). Rozpoczyna się on także po przerwie, jeśli kolejna niezdolność do pracy jest spowodowana **inną chorobą niż powodująca poprzednią niezdolność do pracy.**

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczony odzyskał zdolność do pracy w dniu 27 stycznia 2010 roku i, czy ponownie ją utracił z uwagi na nowe schorzenie, czy też schorzenie tożsame z poprzednim.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu Okręgowego, jednoznacznie wykazało, iż ubezpieczony w dniu 27 stycznia 2010 roku odzyskał zdolność do pracy. O powyższej zdolności do pracy w/w orzekł uprawniony lekarz profilaktyk, po przeprowadzeniu badania kontrolnego i wydanie stosownego zaświadczenia lekarskiego w dniu 26.01.2010 roku. Poprawność powyższego zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy, została uznana przez pracodawcę wnioskodawcę i dlatego też, z dniem 27.01.2010 roku, został udzielony mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni. Podkreślić przy tym należy, iż ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy z uwagi na schorzenia psychiatryczne, których proces leczenia zakończył się pomyślnie. Okoliczność powyższą potwierdzili w swoich opiniach biegli sądowi z zakresu psychiatrii B. J. (2), biegła neurolog A. P. (1) oraz biegły z zakresu medycyny pracy J. G., przy czym Sąd Okręgowy uznał ich opinie za w pełni wiarygodne, zupełne i mogące stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zresztą Sąd Rejonowy, czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie uznał, iż fakt ustania niezdolności do pracy S. T. z przyczyn psychiatrycznych jest bezsporny. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle opinii biegłych, nie budzi wątpliwości również fakt, iż niezdolność do pracy S. T., orzeczona u niego od dnia 28.01.2010 roku, spowodowana była schorzeniem neurologicznym (mononeuropatia kończyny górnej (G 65 wg. ICD-10), które nie pozostawało w jakimkolwiek związku ze schorzeniem psychiatrycznym, z powodu którego był on niezdolny do pracy do dnia 26.01.2010 roku. Okoliczność, iż ubezpieczony ponownie zachorował już w dniu 27 stycznia 2010 roku, a więc pierwszego dnia urlopu, winna być oceniana w powiązaniu z całokształtem okoliczności sprawy. Wszak wnioskodawca wykonywał pracę tylko w systemie jednonmianowym (godz. 07:00-15:00), tak więc w tym czasie był zdolny do pracy. Mając zaś na uwadze, iż jego zachorowanie na schorzenie neurologiczne miało miejsce w godzinach popołudniowych, a zatem w porze odpowiadającej czasowi wolnemu od pracy, za powyższy dzień urlopu -27.01.2010 roku - nie wymagał on zwolnienia lekarskiego. Lekarz neurolog, udzielił ubezpieczonemu zwolnienia lekarskiego począwszy od dnia następnego, tj. 28.01.2010 roku, co było równoznaczne z zawieszeniem urlopu wypoczynkowego.

Dlatego też Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku biegłego neurologa M. K. (1), jako nie znajdującemu potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym uznał, iż S. T. odzyskał zdolność do pracy, zaś kolejna niezdolność do pracy ubezpieczonego była spowodowana inną chorobą niż powodująca poprzednią niezdolność do pracy, co skutkuje rozpoczęciem nowego okresu zasiłkowego.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386&1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w sentencji.